

тура, повдигналъ въпроса за основаване на български всѣкидневенъ вестникъ, отъ какъвто чувствувала нужда многобройната българска колония, която той смѣталъ, че е въ състояние да го поддържа морално и материално. Той ималъ предъ очи създаването на голѣмъ информационенъ вестникъ, добре редактиранъ, по подобие на гръцкия в. „Неологосъ“. Той самъ обещалъ да подпомогне вестника съ 150 лири. Всички намѣрили идеята прекрасна, но за единъ такъвъ вестникъ билъ необходимъ фондъ отъ 1000—2000 лири и най-малко четирма редактори, материално добре осигурени. Добрювичъ помолилъ Славейковъ да проучи въпроса. Следъ 1—2 месеца Славейковъ съобщилъ на Добрювича, че предприятието не можело да се осъществи, тъй като, освенъ Т. Икономовъ, който далъ съгласието си да се постави на чело, не се намѣрили други, подходящи за редактори лица¹⁾. Така пропаднала хубавата идея на единъ родолюбивъ българинъ, още преди да се пристѣпи къмъ осигуряване на материалната издръжка, отъ каквата се нуждаели всички български вестници, защото липсвали въ Цариградъ, между толкова много пишещи българи, годни лица за сътрудници на единъ всѣкидневникъ. Искаме да върваме, че осуетяването на това хубаво начинание се е дължало не толкова на липса на хора за редакционния щабъ, колкото на липсата на единъ организаторски умъ, който да познава устройството на модерния информационенъ всѣкидневникъ и да е въ състояние да го организира.

„Сѣкидневний Новинарь“ почналъ да излиза въ Букурещъ на 6 априлъ 1877 година въ малъкъ форматъ (4⁰), 4 стр., абонаментъ 6 фр. за три месеца или единъ брой 10 бани. Редакторъ билъ, както казахме по-горе П. С. Бобековъ. Той приелъ поканата на издателя И. П. Аженовъ да редактира вестника, не поради нѣкакви спекулативни и комерчески съображения, а защото искалъ „да послужи въ днитѣ на изгнанието си, на своитѣ съотечественици отсамъ Дунавътъ“. Освенъ тази задача, която редакторътъ си поставя, причинитѣ за издаването на вестника трѣбва да се търсятъ още въ нарастналия интересъ всрѣдъ българската емиграция въ Ромъния къмъ събитията въ Турция и Русия. Въ такъвъ моментъ, естествено, желанието за бързо и по възможностъ по-често осведомяване върху събитията се усилва, то изпъква предъ всичко друго и се явява, както казва самъ П. С. Бобековъ въ предговора на вестника, „усѣштаната отъ сички ни нужда, въ сегашнитѣ важни обстоятелства, за издаването на единъ малъкъ, но сѣкидневенъ вестникъ на Българский езикъ, който да съобщтава вѣрно и о-време сичкитѣ дневни новини“.

1) Ив. Говедаровъ: Копривщица, стр. 56—57, Начовъ: Цариградъ като културенъ центъръ и пр. Сб. Б. А. Н. кн. XIX стр. 167.